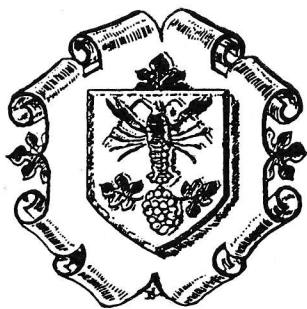

0000 4/17.95

Rakvický zpravodaj

č. 2 / 1995

vydává obecní rada v Rakvicích

Rakvičané na slovíčko . . .

Projdete-li Rakvičané, jakoby jste se procházeli ne zemědělskou vesnicí, ale městem. Výstavní domy, dlážděné a asfaltované silnice a dlážděné chodníky před domy, zahrádky od jara do podzimu plné květů. Okna zahalená přebohatými záclonami.

Porovnáte-li tuto bohatost se vzhledem Rakvic na starých fotografiích z počátku tohoto století, bude se vám zdát, že naši bohatí předkové byli chudí. Ale bude se vám to opravdu jen takto jevit. Byli bohatší než si myslíme. Jejich život byl sice naplněn těžkou prací, ale byl plný pohody, klidu, byl bez uspěchanosti. Měl svůj rytmus, diktovaný jen rytmem určeným přírodou. Naši předkové si uměli po práci sednout na lavičky v žůdře nebo na okraj kamenných studní na dvoře. Uměli si se sousedy posedět a pobesedovat. Jak to krásně znělo například: "Jdu na besedu nebo jdu si se sousedy pobesedovat." Uměli si radostně zazpívat.

Neznekolidňoval je strach, že zmeškají 65. díl "seriálu průměrné milionářské rodiny". Raději si družně pobesedovali a i zazpívali v tichém večeru. Rakvická chasa tehdy chodívala po dědině se zpěvem nebo posedala kolem kříže u kostela a její zpěv se nesl setmělou vesnicí. I děvčata v hloučcích besedovala. Byla to doba pohody, klidu, družnosti, sousedství. Ne nadarmo se hospodáři oslovovali "sousedě". Zima pak bývala dobou ochotnického divadelčení, plesů i masopustů. Kdo se neúčastnil besed, sesedli se doma. Ženy pletly nebo háčkovaly a někdo z rodiny jim předčítal z děl našich spisovatelů nebo jiných tehdy dostupných knih a časopisů jako byl např. Světozor. I knihovna Pěveckého a čtenářského spolku Žerotín půjčovala pro tyto příležitosti své knihy. A dnes? Dnes už neposlechnete v podvečer zpěv chasy ani tiché hovory skupinek lidí. Vesnice v podvečer je pustá. Oživí ji jen co chvíli projíždějící auto nebo osamělý návštěvník hospody. Jen modravý svit oken vám napovídá, že lidé sedí nebo pospávají kolem televizoru.

Chceme-li se pobavit, musíme si pozvat profesionály, draze je za pomoci sponzorů zaplatit a zazpívat si, přidat se k jejich zpěvu se můžeme na jejich pokyn. Dnes snad jen na hodech zaslechneme jakési pokusy mladých o zazpívání, a to nezní vždy libozvučně.

Stali jsme se obětmi shonu, chvatu. Stali jsme se obětmi honby za mamonem a co je nedobré, stali jsme se zajatci televize, tranzistorů. Doba, kdy Rakvičanům hrály rakvické kapely, které například na konci minulého století vedli Obhlídalové nebo v dávné době pak Filové, Korčáci, jsou ty tam. Se smutkem lze vzpomínat na doby slávy ochotnických divadel na ochotníky, jako byli Pavlí Průdci, Jakubi Foukalové, Jaroslavi Korčáci, Václavi Glozové, Mařeny Nečasovi, Rozvity Pohli a celá řada dalších ochotníků, s nimiž s plným zaujetím hrávala divadlo většina učitelů. Dovedli zahrát Maryšu bratří Mrštíků, Naše furianty, Jana Husa a další klasiky divadla. Náklady na vypůjčení kostýmů si hradili ze vstupného. A sály byly plné diváků.

Přijdou ještě někdy takové doby? Najdou se mesiáši, nadšenci, buditelé, kteří pozvednou prapor takové slávy. Seskupí kolem sebe nadšence a Rakvičané začnou zpívat, popřípadě hrát pro vlastní radost, pro své potěšení a potěšení jiných? Vždyť jsou mezi námi takoví, kteří umí a při troše dobré vůle budou ochotni se na obnově osvětové práce podílet. Vždyť všechno jde, když se chce. A najdou se i podpůrci - sponzoři.

Nebo budou tyto řádky jen "hlasem volajícího na poušti?!"

redakční rada

O B E C D N E S

S blížícím se pololetím je na místě provést rekapitulaci plnění celoročního rozpočtu a zásadních úkolů daných rozhodnutím zastupitelstva.

Pro přehlednost uvádím jednotlivé oblasti:

Bytová výstavba

bytovka č.p. 670 - pět bytů se prodává nájemníkům včetně úhrady za opravu střechy a daně z převodu nemovitosti - celková částka činí 152 504,- Kč za jeden byt.

Bytovka č.p. 578 - (9.6. zatopené sklepy) připravuje se technická dokumentace k provedení výměny stupaček a napojení na kanalizaci, dále bude provedena výměna ZT 1. a vodoinstalace, oprava střechy a sklepů. Realizace je plánována na 07 - 08/95.

Občanská vybavenost

Žádost o dotaci na výstavbu MŠ nebyla zařazena do programu zkvalitnění technického stavu škol. Připravují se podklady pro realizaci napojení odpadů ze staré školy a OÚ do kanalizace. Byla dokončena oprava veřejných studní, a to na ulicích Luční a Svislá a ve dvoře staré školy. Voda je pouze užitková, pro použití v případě poruchy vodovodní sítě.

Distribuce a obchody

Dům č.p. 19 na Náměstí je z části pronajat panu Medňanskému na zřízení prodejny ovoce, zeleniny a nápojů. Nájemce provede dále opravu porušené části budovy (dříve spořitelna) pro rozšíření prodejny.

Služby

Budova Svazarmu není zatím administrativně dořešena. V současné době je dána na obecní úřad žádost soukromým podnikatelem na odprodej prostoru Kačenárny - záměr zbudovat malý 14 lůžkový penzion při respektování všech hygienických a zejména ekologických požadavků. Snímek podobného penzionu zřízeného v rezervaci Josefovské údolí u Adamova je vyvěšen na nástěnce u OÚ.

Požární ochrana

Cisterna - kropička je v ČSAD Břeclav na provedení opravy motoru.

Doprava

Od dodavatele akcí "Na řádku" a "U luže" je dán příslib

održení termínu dokončení, t.j. do konce června i když u obou akcí došlo k vícepracem proti původnímu plánu. "Na řádku" bude navíc zbudováno odstavné parkoviště ze zatravnovacích panelů a zbudována zábrana proti najždění vozidel k vodě.

"U luže" byl navíc proveden nový rozvod vody a prodloužení vozovky do ulice Luční. Po ukončení těchto akcí bude prováděna oprava překopů vozovek, kanalizačních vpustí a poklopů. Pro zbudování vozovky "U měšťanky" je zadána příprava technické dokumentace na protažení kanalizace od přístavby školy k ulici Horní.

Odpady

Skłádka na Bilech uzavřena - České dráhy dají vyjádření k problematice zasypaného silového kabelu v patě náspu. OÚ provede v červenci dle zaplacených poplatků za odpad a popelnice revizi nákladů. V roce 1996 bude hlavně z hygienických důvodů zrušen systém jednorázových odvozů popelnic.

Příroda a veřejné prostranství

U kostela, Univerzalu a parku v Nové ulici byly rozmístěny lavičky, v případě soukromého zájmu jak o lavičky, odpadkové koše, případně květinové mísy tohoto provedení je na OÚ k dispozici nabídkový katalog.

V rámci údržbových prací bude u hřbitova zbudováno parkoviště.

Nedaří se v plném rozsahu provést plánované práce na údržbě obecního lesa. Otázka probírky a odtěžení je zatím ve stavu jednání.

Obecní zastupitelstvo řeší v současné době špatnou situaci v oblasti kultury (malá pozornost výročí, folklórním tradicím, absence stálé hudby, SPOZ, příprava na oslavu 750 let obce atd.) Kdokoliv má zájem a je ochoten v této oblasti pomoci, může se kontaktovat s kterýmkoliv členem obecního zastupitelstva.

Vážení spoluobčané, přeji Vám dobrou náladu pod "rakvíčkův májů" a hezké prožitky z dovolených a dětem hlavně hezké počasí přes prázdniny.

starosta

Z jednání obecního zastupitelstva

Přestože od minulého čísla Rakvíčkového zpravodaje uplynulo velmi málo času, projednávalo se v zastupitelstvu několik věcí, se kterými je potřeba veřejnost seznámit.

V letošním roce bylo možno požádat o dotace na investice ve školství. Zastupitelstvo do výběrového řízení komise, která o dotacích rozhodovala, předložilo projektový záměr výstavby nové mateřské školky v hodnotě 8 milionů korun. Výběrovým řízením bohužel projektový záměr neprošel. Upřednostňovány byly nutné opravy budov, střechy atd.

Dalším důležitým bodem projednávaným zastupitelstvem byla žádost oddílu kopané o finanční dotaci obecního rozpočtu. V minulém roce přispěla obec 30 000 Kč na opravu kabin. Důvodem letošní žádosti oddílu kopané bylo řešení neutěšené situace na fotbalovém hřišti. Jako v postatě jediné řešení navrhol oddíl kopané zaměstnávat jednoho pracovníka pod obecním úřadem, který by pracoval střídavě pro Sokola střídavě pro obec. Na toto řešení zastupitelstvo nepřistoupilo z důvodu finanční náročnosti (cca 100 000 Kč) a z důvodu nevhodné

pracovní vytížitelnosti pracovníka obecním úřadem. Konečným rozhodnutím zastupitelstva je dotace 45 000 Kč ročně na plat údržbáře areálu hřiště. Další dotace a financování provozu areálu jsou záležitostí oddílu kopané a to formou brigádnické činnosti nebo pomocí sponzorů. Pro úplnost: obec pronajímá obecní pozemky oddílu kopané zdarma (areál hřiště) a hradí veškeré náklady na provoz sportovní haly pro všechna družstva oddílu kopané.

Nejdůležitějším bodem, který zastupitelstvo v uplynulém období projednávalo, byla volba nového místostarosty. Na zasedání konaném 1. 6. 1995 se této funkci vzdal dosavadní místostarosta MVDr. Janoušek. Jako důvod bylo uvedeno velké časové zaneprázdnění. Proto bylo na zasedání konaném dne 8. 6. 1995 nutno zvolit do této funkce nového člena zastupitelstva. Za přítomnosti 8 zastupitelů (jeden omluven) byla poměrem hlasů 5 pro, 3 zastupitelé se zdrželi a nikdo proti, zvolena do této funkce MUDr. Studýnková. za obecní zastupitelstvo - Pavel Suchánek

Proměny

Hody, mrskolinci a vejrostei

O rakvických hodech se toho i v Rakvickém zpravodaji hodně napsalo. Ať už to byl jejich popis, vzpomínky na konkrétní události, konkrétní zážitky pisatelů atd. Nikdo se ještě nepokusil napsat, jak je viděly děti nebo vidí děti, školáci, odrůstající děti, výrostci a mrskolinci. Nikdo nenapsal, co nám z dětství o hodech utkvělo v paměti, čím nás hody poutaly, jak jsme jejich atmosféru chápaly a čím náš život obohatily. Mnoho, velmi mnoho se změnilo, ale salátové, svatojanské hody byly v době našeho dětství velkým svátkem. Daly se tehdy přirovnat snad jen ke slavnostem jako bylo biřmování. I prostředí, v němž se konaly, zůstává hluboko v podvědomí z našeho dětství. Slavnostnost jim dávala i skutečnost, že se odehrávaly v prvních letech po první světové válce. To měly Rakvice 430 domů a 2 377 obyvatel.

Prostředkem Rakvic tehdy tekla járeček, který se táhl až po Ohlídaloovu hospodu a tam se rozléval do šířky. V prostoru u "Hyclového domu" zabočoval pod mostkem doleva, aby vyústil na Trávníkách, kde byly celý rok bažiny. Řádek, který tvořil dolní část Rakvic, byl tehdy s ostatní vesnicí spojen můstkem. Levá část ulice na dolním konci byla vyvýšena a zpevněna kamením, aby bylo možno jezdit na polev Dálčích, Zárybnických, Rovinách, Trkmanských. Pravá část bývala zatopena vodou nebo byla pastviskem husí, porostlé mochnou husí.

Tam, kde se járeček rozléval na pastvisko husí, končily domy pololáníků a čtvrtláníků a začaly domy podsedníků a domkařů. Domy a domky byly odrazem toho, že Rakvice tvořily v podstatě dvě vrstvy obyvatelstva. Vrstva bohatých a nebohatých, vrstva sedláků a podsedníků. Ale i mezi těmi bohatými i nebohatými byly rozdíly. Uvnitř těchto vrstev byli bohatší a chudší.

Domy a domky se od sebe lišily. Selské domy byly širší, měly žůdry, které ústily do síní a po jejich obou stranách byly obytné místnosti a vrata, jimiž se povozy vjíždělo pod kůlnu a do dvora. Domky podsedníků a domkařů byly užší, neměly žůdry a z vrat se vcházelo pod kůlnu, z níž se vcházelo do obytných místností. Vrata měla branku, jíž se vcházelo pod kůlnu. U selských domů buď na obytné místnosti navazovaly stáje pro dobytek a drůbež, nebo stáje byly až za dvorem. U podsedníků navazovaly vždy stáje a chlévy pro prasata a drůbež na obytné místnosti.

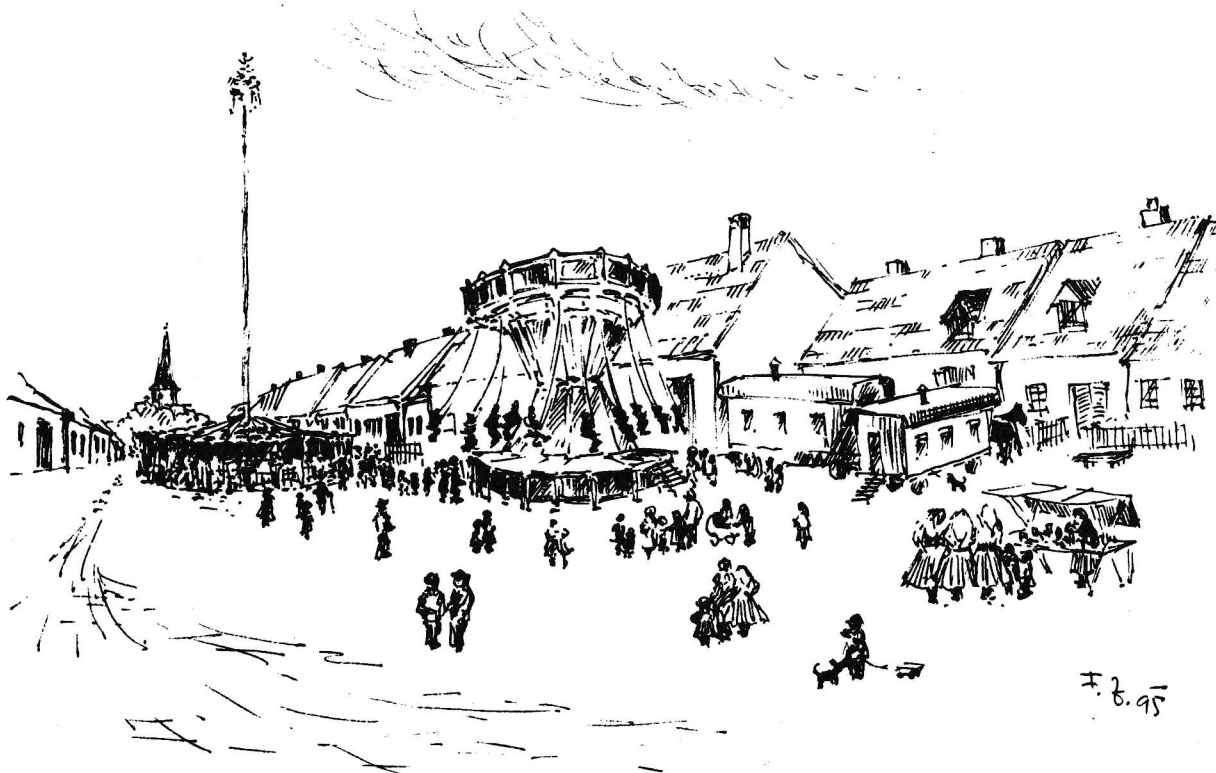
Humna za hospodářskými budovami končila u selských domů stodolami, u domů podsedníků a domkařů jen placem nebo zdí a nějakým přístřeškem. Některé domky neměly ani vrata. Měly jen branku, kterou se vstupovalo do uličky vedle domku, která ani nebyla zastřešena a již vytékala v době dešťů voda na ulici. Branky u těchto domů byly tak široké, že se jimi dalo projet traktorem, který byl jediným dopravním prostředkem domkaře. I když byl rozdíl na výstavnosti domů a domků, nebyly v té době rozdíly mezi lidmi, tím méně mezi dětmi a mládeží. Nikdo v té době zatím nevěděl o třídním boji.

Ale předmětem mého vyprávění mají být jedny z hodů před více než 75 lety, hody očima těch desetiletých kluků a dívek.

Hody, ano hody byly významným svátkem. Zvláště pak hody letní. Ty se tehdy konaly na dvou místech. Jedny se odbyvaly v šopě zahrady Rochuse Zacha, hostinského "U raka". Tady nijak zvlášť vejrostky a mrskolínky nelákaly. Druhé místo hodů bylo v dolní části Rakvic, v hostinci "U rolníka", jehož majitelem byl tehdy už staříček hostinský Tomáš Obhlídal. Tento byl přítelem a podporovatelem v roce 1852 až 1864 v Rakvicích učiči tehdy podučitele a spisovatele Aloise Mrštíka. Hody se konaly na prostranství před hostincem. Děti tedy měly možnost hodové dění vidět od začátku až do konce. A opravdu bylo na co se dívat a zažít. A měly na to i čas, protože škola jim skončila.

Podívaná pro ně začala jízdou k "Pánovi" pro máju, dřeva a mlazinu. Proč k Pánovi. Rakvické lesy byly spravovány Lichtenštejnskou správou a vrchní správce polesí byl nazýván "Pán". Proto chasa musela jet si vyprosit dřevo na "máju a būdu" k němu. Tehdy se rakvická chasa se stárky vydala na dvou žebříňácích, z nichž jeden i s koňmi půjčil Jan Kamenský. Tomuto hodnému hospodáři pro jeho malý vzrůst se všeobecně říkalo Janeček. Druhý povoz s příspěží půjčil stárkům Tomáš Horáček z čísla 27. Celá akce, která byla provázena zpěvem se neobešla bez velké účasti zejména klukovské části mládeže, která se podílela na radostném ovzduší. Návrat chasy byl o to radostnější a veselejší, že se oba povozy vrátily plně naložené potřebným dřevem a mlázím.

Druhý den došlo ke stavění máje a būdy. Výrostků, mrskolínků i dětí bylo plno. Museli se však držet v potřebné vzdálenosti, aby neprekáželi a nedošlo ke zranění. Když byla mája postavena, byla stavěna būda, která měla tvar kruhové stavby. Vrch a stěny būdy byly z větví připojených ke sloupkům a krovům. Ty byly napojeny na máju. Vchod do būdy, dosti široký, byl jen z jedné strany. Uvnitř būdy pak byla postavena tribuna pro muzikanty. Udusaná taneční plocha byla pokryta pískem.

Větší pozornost mrskolínku, výrostku a všech vždy vzbudil příjezd kolotočářů. Už tehdy známá a početná to byla rodina Berousků. Dva vychrtlí koničci - herky, přivezli do Rakvic komediantský vůz, rodinně to obydli Berousků a za ním na žebříňáku složený kolotoč. "Rozbili svůj stan" - usídlili se na vyvýšené cestě asi 100 m za boudou. Dali dohromady kolotoč a začala zábava. Pohonnou silou kolotoče nebyl motor, ale ochotné ruce rakvických kluků, kteří po žebříku vylezli na horní část kolotoče a roztočili jej. Odměnou bylo právo po určité době si sednout na sedačky a točit se. Pravidla a rozsah točení určoval pan nebo paní Berouskovi. Ti z kluků, kteří už měli nevěsty, si zpravidla sedli za ně a během točení jejich sedačky vyhazovali před sebe. Poněvaž byly hody a doma upečené koláče, ale grejcarů málo, kradly se doma koláče a těmi se platilo. Počet koláčů za jedno svezení určovala paní Berousková. Potomci těchto Berousků byli a ještě jsou slavní cirkusoví krotitelé medvědů a cirkusoví umělci.

Ale i Berouskovy koně potřebovaly žrát. Byly uvázány u žebříňáku. Pan Berousek našel v dolní části vesnice ochotné lidi, kteří mu dali seno, které už bylo na "húrách" a ještě pěkně vonělo. Byli to kočovní, typičtí komediantští koňové-tiši, skromní, odevzdaní do vůle boží.

Trochu odrostlejší chlapci principála Berouska byli rezervou, nenašlo-li se dostatek dobrovolníků na roztáčení kolotoče. Točení nebylo provázeno hudbou. Tu až na hody nahradila muzika pod boudou.

A přišla hodová neděle a hodové pondělí. Vesnice voněla senem, vůní růží, lilí a hřebíčků, ale hlavně vůní pečených kačen a husí a koláčů. Po obědě začaly hody. Stárci přivedli své stárky za doprovodu ostatních chasníků a děvčat. Na svém místě stála v té době proslavená kapela pana Hromka. Čekala na pokyn prvního stárka, aby začala hrát. Průvod se dal na pochod pod máju a pod boudu. Před boudou se zastavil. Tam čekal rakvický silák Ferda Medek, chlap silný, urostlý se čtvrtkou plnou piva se shlukem kluků, výrostků a mrskolínků. Ferda Medek byl pro tyto obdivovatele jakýmsi Buffalo Billem, neohroženým hrdinou divokého západu, jakýmsi symbolickým ochráncem Apačů a bijcem desperátů a psanců. Tak se na něho vejrostejí dívali. Ferda se nadechl, zvedl čtvrtku nad hlavu a v tom začali Hromci hrát. Průvod se dal na pochod pod boudu. Několikrát obešel boudu. Ferda dal čtvrtku na zem. Úvod hodů skončil. Hromci zasedli na tribunu. Začali hrát. Kdo začal první tancovat, co se dělo, to mohli vidět z vejrostejí a mrskolínků jen ti, kteří mohli chvíli postát u vchodu pod boudu nebo ti, kteří se odvážili rozhrnout listí boudy. To však už nebylo tak zajímavé. Byla to zábava dospělých.

Na Ferdu ještě jedna, i když neblahá vzpomínka. Bývalo zvykem, že na rakvické hody chodila i německá chasa z Přítluk. Byla přátelsky přijímána. Chtěla vždy své sólo. Vždyť se většinou vzájemně s Rakvičany znala. Němci chodili k nám na veksl a naši do Přítluk. Jednou si Ferda usmyslel, že rozbijí přítlucké hody. Vydal se tedy s partou na hody do Přítluk. Poněvadž už popili, začali se uprostřed hodů prát a napadli i muzikanty. Ferda napíchl vidlemi buben a nesl jej nad hlavou jako vítěz. Zasloužil se o to, že skončila do té doby vzácná a přátelská družba chasy obou obcí.

HR

Hodečky

*Hodečky, hodečky,
ubyló mně z bečky.
Hospodo, hospodo,
hrom aby do toho.
Víněčko sem dopil,
peníze sem propil.
Nic už pro mě není,
žádný potěšení.*

Rakvická

*Rakvičáci hospodáři,
pokroku se u nich daří.
Vino pijú enom strídmě,
proti horku, proti zimě.
Kozel je prej jejich znak,
žádná pravda -
je to rak!*

Pohl Zdeněk

(dokončení)

Školství v Rakvicích

Školní rok 1933/1934. (To se vyučovalo druhý rok v nové budově měšťanské školy.) Tento školní rok byl zahájen konferencí učitelů, na níž nový ředitel František Hadaš ocenil finanční oběti a práci, kterou rakvičtí občané vynaložili na vybudování měšťanské školy. Nejen to. Učinil výzvuk potřebě růstu kulturní úrovně obce a vyzval celý učitelský sbor, aby usilovně pracoval k blahu dětí i občanů Rakvic. Tato výzva, jak dále uvedu, byla uvedena v život. V tomto školním roce byly v chodu tři ročníky měšťanské školy. Navštěvovalo je 149 žáků. Z toho 69 chlapců a 80 děvčat. Učitelský sbor tvořili ředitel František Hadaš a učitelé František Jerson, Štěpán Mátl, Jaroslav Veselý, František Zelený, Marie Lemperová, Jan Pivada, Ludmila Volavá. Náboženství římskokatolické vyučoval konsistorní rada Jan Spurný a náboženství českobratrské evangelické Dr. Říčan. Pro vyučování náboženství byli určeni dva kněží proto, že podle náboženského vyznání bylo 140 žáků římskokatolických, 4 žáci náboženství českobratrského evangelického. 5 žáků bylo bez vyznání. Spolupráce obecné a měšťanské školy byla úzká, což se projevovalo i na úseku kulturní činnosti obou škol. Je pozoruhodné, jak výchovná činnost byla spojena s kulturní činností obou škol. Nejen to. Ze zápisu lze vysledovat, že do kulturní a osvětové činnosti byli plně zapojeni všichni učitelé na obou školách. Aby byla obohacena výchova žáků, byly sledovány i jak celonárodní, tak i světové události. To umožnilo při školních slavnostech, kulturních činnostech a jiných akcích seznamovat o všech významných událostech nejen žactvo, ale i širší veřejnost. Je třeba říci, že každá významná celonárodní, ale i celosvětová událost našla svůj odraz v práci školy a ve zvýšené vzdělanosti žáků a občanů.

Obě školy, a to jak obecná, tak i měšťanská na jimi pořádané slavnosti zvaly i rodiče, obecní zastupitelstvo

a místní školní radu. Slavností pořádaných v tomto školním roce bylo několik. Začaly oslavou 28. října. Program pečlivě připravený vyplnili žáci obou škol. Další slavností byly oslavy 84. narozenin T. G. Masaryka, a to 7. března. Dále pak 11. května 1934 byla uspořádána školní slavnost na památku tragického skonu Milana Rastislava Štefánika. Je pozoruhodné, že školy uspořádaly i oslavy jubilejí velikánů české hudby, a to Bedřicha Smetany a Antonína Dvořáka. Oslava se konala v Sokolovně 27. května. Vedle přednášky o těchto osobnostech byly předvedeny ukázky z děl obou skladatelů nejen žáky školy, ale bylo pozváno pěvecké sdružení učitelské v Podivíně.

Obě školy pořádaly slavnostní setkání školy s rodiči a ostatním občanstvem i při různých dalších příležitostech. Vedoucí obou škol, ale i ostatní učitelé využívali těchto setkání, aby seznamovali občany s novými proudy ve výchově a vyučování. Na všech těchto setkáních vždy byli přítomni zástupci obce, místní školní rady a rodičovská sdružení. Nebyla vynechána žádná významná událost, která by nenašla ohlas v akcích škol. Nechyběly však ani přednášky, jejichž cílem bylo rozšíření osvěty pro širší okruh občanů a samozřejmě pro žactvo obou škol. Tak např. pro žactvo i občany byly konány přednášky k pozoruhodným událostem, jako byla volba prezidenta republiky, dny spořivosti, týden čistoty, činnost Československého červeného kříže, týdne dobročinnosti atd.

Pro žactvo byly pořádány exkurze, jejichž cílem byla praktická výchova žactva. Aby takto získané poznatky našly výraz v praktické činnosti žáků, byl 30. března na Velký pátek založen park kolem budovy měšťanské školy za pomoci místních zahradníků Jakuba Prúdka a Ladislava Prúdka a majitele školek z Rajhradu pana Maršálka.

Byla také založena užitková zahrada. V tomto školním roce založený park byl osázen stromy, které ještě dnes jsou ozdobou okolí školy. Největším dárcem stromů a keřů byl "Masarykův les" školního lesního statku Vysoké školy zemědělské v Brně. Škola darovala asi 160 lesních užitkových a okrasných keřů v ceně asi 3000,- Kč. Rakvícký okrašlovací spolek daroval na osetí kobercovým trávníkem 300,- Kč. Botanická univerzální zahrada v Brně darovala vedle zdarma provedeného návrhu plánu parku 27 druhů skalkových semen, sazeničky kvítí a popínavých rostlin. Lesní závod knížete Lichtenštejna v Břeclavi poskytl škole zdarma sazeničky lesních stromů a keřů. Društvo Niva v Bystřici pod Hostýnem darovalo 4 kg travní kobercové směsi a deset druhů sazenic léčivých bylin. Občané a místní "Okrašlovací spolek" pomáhali prací i dary budovat park, stejně jako obec sama. Veškerou práci na zahradě i v parku konali žáci obou škol.

Školní knihovna i kabinety se teprve budovaly. Proto jednotliví učitelé sháněli dary pro své kabinety a knihovnu. Při veškeré této práci stála v popředí zájmu školy vyučovací činnost.

Jako událost neobyčejného významu byla v roce 1934 zaznamenána v kronice volba prezidenta republiky na Pražském hradě. Výslovně je zapsáno "Tam, pod klenbou Vladislavského sálu, v němž kdysi pořádali čeští panovníci rytířské turnaje na koních a v němž bývaly i velké korunovační slavnosti, byl po čtvrté zvolen za československého prezidenta Tomáš G. Masaryk. Ještě v žádném demokratickém státě nebyl týž muž čtyřikrát po sobě zvolen za představitele státu. Je to první případ v dějinách světa." Dále se píše: "Francouzský ministr zahraničních věcí Louis Barthou prohlásil po čtvrtém zvolení T. G. Masaryka prezidentem: "Vzdávám počtu celého francouzského národa prezidentu Masarykovi, tomuto velkému republikánu a jeho zemi. Masaryk je ozdobou a chloubou lidstva."

Školní rok 1934/1935 byl čtvrtým školním rokem měšťanské školy a 52. školním rokem obecné školy. Učitelé sbory na obou školách byly obsazeny, dalo by se říci učitelství osobnostmi. Obecnou školu vedl řídící učitel Bohumil Horňanský a sbor učitelů sestával z Jindřicha Novotného a jeho ženy Julie Honzářkové - Vajbarové, Marie Šimonové - Bednaříkové, Antonína Malého, Marty Majorové - Strakové.

Učitelství sbor měšťanské školy tvořil ředitel František Hadaš. Učitelství sbor tvořili František Jerson, Štěpán Mátl, František Zelený, Jaroslav Veselý, Marie Lamperová, Jan Brabenec, Ludmila Volavá. Náboženství pak učili konsistorní rada Jan Spurný a Dr. Říčan.

Do školní kroniky byly v tomto školním roce jako dosud zapisovány události týkající se Československé republiky, významné události celosvětového významu, vlastenecké a školní slavnosti, kulturní události a samozřejmě události týkající se školy. Provedené zápisy svědčí o vysoké kronikářské úrovni kronikáře, zejména o tom, jak dovedl skloubit zápisy o činnosti školy se vším, co se ve světě dělo, a co bylo podnětem pro výchovu a vzdělání žáků i pro poučení občanů. Vypisovat vše, na co učitelé sbory a škola reagovaly, by si vyžádalo velkého prostoru, neboť v roce 1934 a 1935 byla řada významných událostí. Proto jen pro ukázkou uvedu ty nejvýznamnější. Dne 9. října 1934 byli v Marseille ve Francii zavražděni jugoslávský král Alexandr I. a její provázející francouzský ministr zahraničních věcí Louis Barthou. Obě školy uspořádaly smuteční vzpomínku

na oba zavražděné. Program spočíval v přednesu jugoslávské hymny, kterou se žáky nacvičil učitel František Zelený. O dějinách Srbska pohovořila učitelka M. Lamperová. Učitel Jaroslav Veselý přednesl projev o obou státnících a se žáky dvou tříd nacvičil báseň "Smrt krále Alexandra a ministra Barthoua". Za zaznamenání stojí dále písemný dík obou učitelství sborů, rodičovského sdružení a žactva obou škol tehdejšímu ministru zahraničních věcí Edvardu Benešovi za obhajování upevnění míru ve světě na půdě spojených národů. Beneš jim osobním dopisem poděkoval.

V kronice upoutají pozornost oslavy 85. narozenin prezidenta T. G. Masaryka, z nichž žactvo obou škol mu zaslalo přání, v němž vyslovilo radost nad tím, že se svěží dožil 85 let a popřál mu ze srdce mnoho zdraví a aby ještě dlouho náš stát řídil a chránil. V kronice jsou vyličené oslavy narozenin. Byla uspořádána výstava jeho děl a děl o něm napsaných. Byl sestaven pamětní spis, v němž byla napsána zdravice, již všichni účastníci podepsali. Mezi knihami byla vystavena i kniha německého spisovatele Emila Ludwiga "Duch a čin", obsahující jeho rozmluvy s Masarykem. Pozoruhodná je odpověď Masaryka na Ludwigovu otázku, zdali se mu ve stáří problémy vyjasnily. Masaryk odpověděl: "Myslím, že stáří necítím. Když analyzuji a srovnávám, myslím, že ne. Mohu se klamat. Pozoruji, ubývá-li mi fantazie nebo paměť, mohu-li myslit ještě dost pronikavě. Kdybych pozoroval, že se to porušuje, odstoupil bych. Ovšem fyzicky, to už nemohu tak skákat a cvičit jako dřív, kosti jsou méně ohebné. Ale duševně, duchovní stáří nijak necítím. Mám takovou radost ze života, jako jsem mívával. Nemohu říci, co přijde později, jsem přece už starší než byl Goethe."

Je dále zaznamenána řada dalších závažných kulturních, výchovných i vzdělávacích akcí, dále práce na školní zahradě apod.

V dalším školním roce 1935/1936 nedošlo v učitelství sboru obecné školy k zásadě ke změně. Jen paní učitelka Marta Straková si zvýšila kvalifikaci a byla převedena na měšťanskou školu. Na místo odborného učitele Štěpána Mátle, který byl přeložen do Rajhradu byl na měšťanské škole ustanoven Ladislav Kučera, dosud působící v Hrušovanech u Brna. Marie Lamperová byla přeložena do Brušperku v okrese Místek.

To už Evropu ovládla hrozba fašismu. Věřilo se, že se státem západní Evropy podaří ochránit státy střední Evropy před uvedenou hrozbou. Prezident T. G. Masaryk rezignoval na svoji funkci 14. prosince 1935. Při této příležitosti pronesl známou větu, že "státy se udržují ideami, z nichž vznikly" a doporučil za svého nástupce Dr. Edvarda Beneše. Ten byl také dne 18. prosince 1935 zvolen. Oběma prezidentům zaslaly obě školy blahopřejné telegramy a od obou dostaly poděkování. V této souvislosti zapsal kronikář do kroniky stručný životopis E. Beneše. V lednu 1936 požádal učitelství sbor spolu s místní školní radou T. G. Masaryka, aby mohla škola nazývat Masarykovou. V březnu mu pak poslaly školy přání k jeho 86. narozeninám.

Dne 26. května 1936 se přihodilo tragické neštěstí školní výpravě obecné školy směřující na Pálavu. U Nových Mlýnů se při převážení výpravy dětí, kterou vedl správce školy Bohumil Horňanský a učitelé Jindřich Novotný a Zdeňka Žáková, na pramici přes řeku Dyji. Tato se převrhla střetím výpravy. Na pramici byl s touto skupinou pár koní s povozem a za strašného zděšení utonulo 31 dětí i čeledín s koňmi. Tato událost byla již mnohokrát popsána. 26. května letos uplynulo od této události již 59 let.

JUDr. Hubert Režný

... jeden končí, další začíná ...

Pomocí malé parafráze jednoho rčení si Vás, čtenáři zpravodaje dovolím oslovit a podělit se s Vámi o několik málo informací, postřehů a problémů spojených s činností, která se oficiálně nazývá vzdělávání žáků na základní škole.

Další školní rok je téměř za námi a tak přichází velmi vhodná chvíle na zamyšlení, co znamenal pro žáky, rodiče, zaměstnance školy, ale i všechny, kterým chod školy nějakým způsobem leží na srdci.

Hlavním kritériem pro zdárné započítání školního roku je personální zabezpečení, a to především pedagogického sboru. Neméně důležitým prvkem je oblast dostatečného pokrytí finančními prostředky na provoz školy. Jak jedné, tak druhé problematice, mimo jiné, bude v následném textu věnován prostor.

Ke konci školního roku pracovalo ve škole 11 provozních zaměstnanců včetně pracovníků školní jídelny a 19 učitelů. Celkový počet žáků byl 263. Z tohoto počtu navštěvuje naši školu 45 dětí z Přítluk.

Pro zajímavé srovnání si dovoluji uvést několik čísel o početním stavu dětí v několika náhodně vybraných minulých letech. Z uvedených počtů lze vypočítat jistý sestupný trend, který má zákonitě dopady do celkového chodu školy.

Rok	počet žáků	počet tříd
1979/80	405	17
1992/93	343	16
1993/94	296	14
1994/95	263	13
předpoklad 1995/96	246	12

Během tohoto školního roku došlo k několika personálním změnám. Po odchodu paní učitelky Králové a ing. Kubíka bylo nutné doplnit počet pedagoga o aprobované učitele matematiky, fyziky a pracovního vyučování. Od září 1994 tedy na naši školu nově nastoupili manželé Čestmír a Iveta Krejčí, kterým se výše uvedené předměty staly hlavní částí jejich učitelských závazků. Je předpoklad, že poté, co jim byl přidělen obecní byt, dojde k jejich dlouhodobější stabilizaci. Po mateřské dovolené se navrátila za školní katedru paní učitelka Radka Vyslouzilová. K 1. srpnu 1994 nastoupila nová vedoucí školní jídelny paní Ludmila Grmelová.

Na podzim 1994 došlo k odchodu paní učitelky Mileny Puklické a její místo zaujala paní učitelka Ludmila Kvapilová, která do Rakvic dojíždí z Břeclavi.

Ve zbývající části zaměstnanců nedošlo v průběhu školního roku k žádným změnám.

K 30. červnu tohoto roku ukončí na ZŠ v Rakvicích pracovní poměr paní učitelka Eliška Fleková a paní učitelka Ludmila Kvapilová. V měsíci srpnu nastoupí paní učitelka Iveta Krejčí mateřskou dovolenou.

Nový školní rok 1995/96, který začíná 4. září, zahájí škola s úbytkem jedné třídy. Opětovně bude otevřena jen jedna první třída, což při odchodu žáků ze dvou osmých tříd znamená úbytek celkového počtu dětí.

Tato situace má však jeden velký pozitivní dopad. Škola začíná mít v posledních letech stále více "komornější" nádech. Lze s malou nadsázkou říci, že každý každého zná a tak odpadá jakási anonymita davu, která je zřejmá na početně větších školách.

Stav aprobovanosti učitelů a jejich počet zásadním způsobem ovlivňuje skladbu a rozvržení učebního plánu jednotlivých ročníků a tříd. Má hlavní vliv na vzdělávací proces ve škole. Po celou dobu minulého školního roku, i když v průběhu došlo k personálním změnám, byl početní i odborností stav pedagogů na požadované úrovni. Nebývá na ostatních školách zvykem, aby 100 % pedagogického sboru mělo předepsané vzdělání, jak tomu je na škole naší. Za tento, na břeclavském okrese nebývalý jev, je nutno vyslovit poděkování také zastupitelstvu Obecního úřadu v Rakvicích. Svým rozhodnutím o přidělování obecních bytů učitelům ZŠ se na tomto stavu podílí nemalým dílem. Jedná se v dnešní době o prozatím jediný způsob nejen jak si stabilizovat učitele ve škole a obci, ale i jakvůbec kvalifikované pedagogy získat pro práci ve školství. Podlezjištění pracuje v současné době na základních školách břeclavského okresu téměř čtvrtina učitelů bez požadované kvalifikace. Zatímco v žádném jiném rezortu rozpočtové sféry není takovýto stav možný, ve školství se toto běžně toleruje. Na kom se následky uvedeného jevu projeví nejvíce není nutno zdůrazňovat.

Z tohoto pohledu je nutné také nazírat na požadavky učitelů, které se v poslední době stále častěji objevují publikovány v tisku a v televizi. Pravdou však zůstává, že převážná část většinou nezasvěcených komentářů k těmto požadavkům bývá zaměřena pouze na úzce vytržený jeden jediný bod, a to na zvýšení mezd. Realita je úplně jiná a vyžadovala by samostatný zdůlhavý komentář.

V tomto školním roce se časové dotace jednotlivých předmětů řídí max. snahou zabezpečení výuky dle aprobační jednotlivých učitelů, aby současně došlo k využití všech možností daných učitelskými plány. Proti letům minulým se přikročilo k některým dílčím úpravám v učebních plánech, např.:

- půlení jedné hodiny matematiky na 2. stupni
- většina volitelných a nepovinných předmětů se organizuje formou zájmových kroužků
- první a druhá třída pracuje dle projektu obecné školy
- opakovaně se pořádají školy v přírodě u některých tříd prvního stupně ap.

K dnešnímu dni pracuje při naší škole pod vedením učitelů celkem devět kroužků v trvání přibližně 14 hodin týdně.

Tento školní rok 1994/95 škola organizovala celou řadu akcí sportovního, kulturně-vzdělávacího, ale i společenského charakteru:

- škola v přírodě
- lyžařský výcvikový kurz v Peci pod Sněžkou
- letní výlety tříd. kolektivů převážně do horských oblastí
- návštěva divadel v Brně a Praze
- návštěvy výstava a exkurze
- předvánoční "Podvečer otevřených dveří"
- oslava Mikuláše na 1. stupni ZŠ

Naši žáci mnohdy úspěšně reprezentovali školu a obec na různých sportovních a kulturních vystoupeních. Nejvýraznějšího úspěchu asi dosáhla taneční skupina s názvem Simons dance group, která postoupila do finále taneční soutěže v Mikulově, kde získala cenu sympatie. Úspěchy slavily i na poli sportovním. Starším žákům až díky penaltovému rozstřelu unikl postup do okresního finále v malé kopané. Starší dívky úspěšně bojovaly v okresním atletickém přeboru a vybijené.

Snahou vedení školy je vytvořit systém, který by dokázal věrohodně monitorovat úspěšnost výuky na naší škole. Při současném stavu, kdy téměř neexistuje samostatná a nezávislá organizace, která by dokázala tuto činnost objektivně a nezávisle vyhodnotit, je nutné vycházet pouze až z konečné fáze celého procesu, a to z úspěšnosti našich absolventů při přijímacím řízení na střední školy a učiliště. Z tohoto pohledu by se dnes dalo usoudit, že výsledky školy jsou povzbudivé vzhledem k 100% umístěným žákům. Jsme si však vědomi, že letošní rok byl v oblasti přijímacího řízení více než vyjimečný. Střední školy s blízkým se termínem zahájení staronového, povinného, devítiletého navštěvování základní školy, projeví letos snahu "předzásobit" se žáky na léta příští, kdy dojde k situaci, že jeden rok žádní absolventi ze ZŠ nevyjdou. Tento stav by měl nastat v příštím školním roce, kdy žáci osmých tříd budou pokračovat třídou devátou, ale již jen na své základní škole. Jinak řečeno, žáci, kteří ve šk. roce 1995/96 úspěšně ukončí osmý ročník ZŠ, pokračují v plnění povinné školní docházky v devátém ročníku základní školy. Teprve poté mohou skládat přijímací zkoušky na školy střední.

Letošní školní rok ukončí 37 žáků osmého ročníku. Na střední školy s maturitou jich bylo přijato 17. Ostatních 20 nastoupí na odborná učiliště.

I v tomto roce měli žáci 5. ročníku šanci přihlásit se na víceletá gymnázia, kterou využilo 9 dětí. Do dnešního dne jich bylo přijato pět. Ostatní jsou ve stadiu odvolacích řízení.

Od září 1995 dozná změnu i dosavadní systém přidělování učebních pomůcek (sešitů, tužek ap.) žákům. Na konci školního roku obdrží každé dítě seznam pomůcek, které si bude muset samostatně zakoupit a vlastnit k prvnímu školnímu dni měsíce září. Znamená to přenesení jisté finanční zátěže na rodiče, ale škola již druhým rokem nedostává žádný příspěvek na pokrytí těchto položek. Výjimku tvoří pouze budoucí prvňáčci, kteří obdrží základní učební pomůcky na počátku školního roku.

Samostatnou kapitolu v životě školy je dlouhodobý a nikdy nekončící proces údržby a oprav všech zařízení a prostor, které škola ke svým potřebám využívá. V současných dnech probíhají finální práce na dokončení celkové rekonstrukce plynové kotelny. Konečně bude možné provádět účinnou regulaci celého topného systému a tak zabránit nežádoucímu přetápění a následným nemalým finančním ztrátám.

Vnitřní interiér přístavby byl v průběhu školního roku vymalován a osazen jiným způsobem nástěnek. Velkou investicí bylo i provedení nátěru všech oken a rámu na staré budově. Měsíc květen a červen je poznamenán uzavřením venkovního školního hřiště z důvodů zabudování zařízení na basketbal a přestavby části atletického oválu. V období školních prázdnin již bude hřiště otevřeno.

Snahou vedení školy je, aby vnitřní prostory i okolí školy bylo na úrovni konce dvacátého století. Pokud jde vše o pár kilometrů směrem jižním, nevidím důvod, proč by to nemělo jít v naší obci. Je naprosto jednoznačné, že úprava a civilizované prostředí něco stojí. Přesto se tento argument nemůže stát klíčovým při rozhodování, zda do oblasti údržby a péče o pracovní prostředí něco investovat, či nikoli. Domnívám se, že po rekonstrukci vozovky podél školy se školní budova stane další výraznou dominantou obce.

Kulturní vzhled valné většiny školních prostor napomáhá v neposlední řadě i k podvědomému uvědomování si normalnosti takového uspořádání a má nemalý vliv i na posílení estetického citění žáků. O tom, že tato cesta je správná svědčí i podstatně menší množství projevů vandalizmu na naší škole.

Vážení čtenáři, přeji Vám příjemné prožití letních měsíců a dětem školou povinným co nejdelší prázdniny.

Mgr. Vysloužil Jaroslav
ředitel školy

Ze školy

*Šel Jaromír do školy
v kabeli měl pistoli.
Ať při všech stojí Manitou
pistolí má nabitou.*

*Ve třídě je vzruchu mnoho
zastřel toho, nebo toho,
Jaromír však klidně sedí
pistolníci sami vědí
kdo je první na řadě
v té pohřební paradě.*

*Matikáře prošpikuju
bude z něho cedník.
Fyzikáře nelituju
pak na řadě je školník.
Řediteli pěknou díru
uděláme do čela,
z čestinářky milé děti
bude chladná mrtvola.*

*A tak jako u dospělých
i tu se zrádci rodí.
Jarce se ta patálie
do programu hodí.
Pětku smazat, co večera slízla
Jaromíra klidně lízla.
Jarmír byl odzbrojen
ředitel je spokojen.
Školník dostal pochvalu
že projevil odvahu.
Dal Jarovi mat -
teď doma čeká KAT!*

Pohl Zdeněk

POZDRAV, PODÁNÍ RUKY A ÚSMĚV

Sedí dva starší páni na lavičce. Hoví si a zadumaně mlčí. Najednou jeden z nich povídá: "Představ si, jak mě nedávno uvedl můj vnuk do rozpaků. Je studentem střední školy. Chlapec je to zvidavý, zvědavý i vnímavý. Vyrukoval na mě s otázkou: "Dědo, nevím si rady s pozdravem. Neznám pravidla při pozdravu, zejména starších lidí a žen a dívek. Co je to vlastně pozdrav? Jakou má úlohu ve společenském životě?" Zarazil jsem se, zaváhal. Po chvíli přemýšlení jsem začal. To je závažná otázka. Ale zkusím na ni odpovědět. Touto otázkou se u nás více než před 70 lety zabýval kancléř prezidenta Masaryka Dr. Jiří Guth-Jarkovský. Byl to vzdělaný člověk - diplomat. Jen málokdo ví, že žil ke konci minulého století ve Francii a v roce 1898 byl jako přítel Piera barona de Coubertina spoluúčastníkem obnovení olympijských her, a po vzniku Československa i předsedou Československého olympijského výboru. Jiří Guth napsal knihu o společenském chování a nazval ji Společenský katechizmus. Nazval ji katechizmus proto, že to byl soubor hlavních článků společenského chování a se základními poučkami chování. Vycházel z toho, že každý okruh lidí, každá společnost má svoje zákony, ať psané či nepsané, kterými je každý povinen se řídit, chce-li v takové společnosti žít a trvat. Pokračoval jsem. Pozdrav je výrazem zdvořilosti. Pozdravem nesmíme skrblit, chceme-li být zdvořilí. Pozdravovat je slušnost, ale odpovídat na pozdrav je povinnost. Způsob pozdravu se liší podle stavu pozdravujícího, podle místa, kde se pozdrav děje a podle osoby, které se to týká. Já nevím, zda byla v současné době vydána nová pravidla, ale povím ti o tom, jak to bývalo a čím se já řídím dosud.

Tak tedy. Mám-li klobouk, zdravím na ulici sejmutím klobouku. Pozdrav má ráz skromnosti, nesmí být odměřený a nestačí dotknout se klobouku nebo salutovat. Salutovat s kloboukem na hlavě znamená nevážnost vůči pozdravované osobě. Klobouk nesmekáme hluboko, ani se hluboko neukláníme. Klobouk bereme za vrchlík. Zvednutí klobouku doplňujeme úklonem hlavy, které dodává pozdravu osobní ráz, popřípadě i mírným úklonem hořejší části těla. Pozdravujeme-li pána (muže), záleží důraz pozdravu v upřímnosti a bezděčnosti. Při pozdravu se současně pousmějeme nebo zachováme vážnou tvář. Zdravíme-li ženu, projevíme úctu a skromnost a pohled na ni bude zpravidla zdrženlivější nebo jde-li o známou ženu srdečnější. Taksipočínámetěž, zdravíme-li starce. Jak je to se zdravením na ulici, mám-li na hlavě čepici, baret nebo jsme-li bez klobouku? Mám-li na hlavě čepici, je postup zdravení stejný jako když máme klobouk. U baretu je to jiné. Už skutečnost, že sundávat baret i nasazovat jej je do jisté míry obtížné, mělo by zdravení být provedeno úklonem. Rozhodně není vhodné salutování. Vstoupíme-li do domu nebo bytu, sejmeme z hlavy klobouk, čepici i baret, ukloníme se tomu, kdo nás vítá. Úklon učiníme asi půl kroku před ním. To proto, aby pro případ, že nám podává vítající ruku, nemuseli mu vycházet vstříc. Vůči pánum se ukloníme zlehka, ale pohled by měl mít v sobě cosi upřímného, usměvavého.

Obecně pozdravujeme na ulici všechny osoby známé i ty, se kterými jsme se setkali u přátel nebo známých, jimž jsme byli představeni. První pozdravuje osoba mladší, ale osoba dobře vychovaná nemá-li proto duvod, nečeká na pozdrav. Starší muž pozdraví mladšího dříve, jde-li tento se ženou (dívkou).

Jestliže jsme na ulici nebo na procházce pozdravili osobu a brzo po té ji zase potkáme, neopětujeme pozdrav, leč bychom s ní chtěli přijít do bližšího styku - jednat s ní. V takovém případě stačí uklonit se, lehce pozvednout klobouk nebo čepici nebo jsme-li bez pokrývky hlavy, mírně se ukloníme. Tento projev je pak spíše omluvou než pozdravem. Stalo-li by se, že nepoznáme ženu nebo dívku, se kterou jsem se ve společnosti setkali, pozdravíme ji teprve tehdy, když nám dala znamení, že nás poznala, případně sama pozdraví. Se známým se na ulici nezastavujeme, není-li sám, leč bychom byli k tomu vyzváni. Tak se musíme také chovat potkáme-li známou ženu nebo dívku. Zastavíme-li se na jejich výzvu, sundáme klobouk, čepici i baret z hlavy a nedáme jí na hlavu bez její výzvy. Zpravidla však vždy budeme vyzváni, abychom přikrývku dali na hlavu.

Jdu-li po ulici se skupinou přátel, kteří pozdravují osoby, které neznám, je mojí povinností připojit se k pozdravu. Mohu si nenápadně prohlížet tyto osoby a když přešly, neptám se po nich a nedělám o nich žádné poznámky. Jsem-li v místnosti, kde sedím a vstupují tam moji známí a jdou ke mně, vstanu a pozdravím je. Potřebují-li se na ulici neznámého na něco zeptat a oslovím-li ho, musím, mám-li na hlavě pokrývku tuto smeknout nebo aspoň ji pozvednout. Jedu-li na kole, pozdravím známé lehkým úklonem hlavy. V autu jedoucím rychle nepozdravujeme vůbec. Jinak jedouce v autě, pozdravím přátele a známé úklonem hlavy, nebo zvednutím pravé paže a úklonem hlavy.

Ajak je to s oslovením při pozdravu? Pozdrav jako projev úcty může být konán buď mlčky nebo zpravidla je provázen slovem. Obvyklé pozdravy jsou dobré ráno, dobrý den, dobrý večer. I nazdar u úzce spřátelených osob lze použít i pozdravů srdečnějších, např. buď zdáv. jak už jsem uvedl, záleží tedy na osobě, kterou pozdravujeme, také na místě, kde se pozdrav děje. Podle toho se také řídí přízvuk pozdravu, výraz tváře, který může být buď uctivý nebo přátelský. Jde-li známý, kterého zdravíme se ženou nebo dívkou, nepoužíváme slovo nazdar, ahoj apod.

Stalo se nechvalným zvykem, že pozdrav je komolen, krácen - např. namísto dobrý den se použije jen "dobry" nebo nějaké zamručení. Takový pozdrav je možno chápat za nezrovna slušný nebo společenský. Slovní pozdrav má být proveden tak, aby jej slyšela osoba, které přísluší. Nesluší se pozdrav křičet na dálku. Hodně záleží na taktu zdravícího, kterého slovního pozdravu použije. Zdraví-li děti starší osoby, měli bychom být k dětem zdvořilí a poděkovat jim pozdravem dobře znatelným. Totéž platí, pozdraví-li nás člověk mladší. Neodpovědět na pozdrav nutno chápat jako urážku. Pozdraví-li dítě nebo školák ve své horlivosti překotně, nezazlíváme mu to a nenechme pozdrav bez povšimnutí. Na každý způsob uznejme dobrou vůli dítěte. To by mohlo chápat takové chování staršího jako projev nepřívětivosti, ne-li neslušnosti. Pozdrav je zpravidla provázen podáním ruky. Vnuk se mě ptal, jak si má počínat, popřípadě jak se má člověk přitom chovat. Na to jsem mu řekl. Podání ruky je výraz zdvořilosti i přátelství a stal se povětšinou nedílnou součástí pozdravu. Je to silnější stupeň pozdravu. Máme-li v pravé ruce nějaký předmět, předáme jej do levé ruky. Není-li to možné, podáme levou (např. je-li pravá zraněná) podáváme levou, ale s omluvou.

Podávanou ruku stiskneme, ale ne příliš, ne tak, aby to způsobilo bolest. Neslušné je podávat rovnou dlaň nebo prsty, aniž bychom objali dlaň podávané ruky. Podání rovné dlaně znamená nedůvěru nebo dokonce opovržení. Není vhodné podávanou ruku dlouho držet ve své. Neměli bychom tak činit zejména vůči osobě, kterou dobře nebo důvěrně neznáme. Podání ruky musí být určité a upřímné, nesmí být nesmělé. I to by se mohlo jevit jako nezdvořilost, popřípadě do jisté míry ne zrovna jako projev přátelského myšlení. Podávání ruky může má být mužné, energické. U žen má být podání ruky projevem jisté zdrženlivosti.

Mezi osobami téhož pohlaví je podání ruky běžné. Není-li velkých rozdílů věku, není důležité, kdo podává ruku první. U představených čekáme, že sami podají ruku. Žádný slušný člověk podávanou ruku neodmítne. Učini-li to přesto, je to projev pohrdání nebo nenávisti. Ruka se podává bez strojenosti, přirozeně, bez jakéhokoliv tatmanství. Muž nepodává ruku ženě jako první. Je-li mu ženou podána, stiskne ji slaběji. Starší ženy a starší muži podávají ženám i dívkám ruku první.

Podávání ruky je obecně rozšířeným pozdravem, stává se až mechanickým a nedbá se jemnějších rozdílů, o nichž jsem už mluvil. Ale, jak už jsem řekl, nápadné nepřijetí podávané ruky bez vážných důvodů, je, ne-li urážkou, aspoň hrubou neslušností a neomaleností.

Jakou úlohu hraje při pozdravu úsměv? Projev zdvořilosti, jakým je pozdrav nabývá ceny a významu, je-li činěn s jistým půvabem. Jejich nejpřirozenějším průvodcem je úsměv. Úsměv dovede vyvolat sympatii, mírnou úctu, vyvolává určitou přízeň. Odmítáme-li nějakou žádanou službu nebo pomoc a řekneme-li například: "je mi líto" s hezkým úsměvem, ten, komu odmítáme snáze nám odpustí. Úsměv při pozdravu by měl být umírněný, krátký. Měl by být provázen vlídným výrazem tváře.

Budeš-li si takto při pozdravu, podání ruky počínat, věř, že nepochybíš."

Mé vyprávění se setkalo u spolusedícího s mlčenlivým a souhlasným pokynem hlavy a souhlasným porozuměním.

JUDr. Huber Režný

Vítězství pro Rakvice

Když jsem se díval na nedělní večerní televizní zprávy, tak právě byl přenášen dojezd našeho nejdelšího a nejstaršího cyklistického závodu Praha - Karlovy Vary - Praha. Závodník proletěl cílem a reportér při tom pronesl tuto krátkou větu. "Vítězem závodu se stává Jirka Binder z Rakvic." Vyrazilo mně to na chvíli dech, vždyť tento závod vyhrávali jen opravdu ti nejlepší, ale po chvíli přemítání jsem se divit přestával. Vidí Jirku někdo jinak než sedět na kole? Šlape svoje dávky, běhá podél cest a týden co týden odjíždí někam na závody, hlavně triatlonové, kde plavání, běh a jízda na kole dokonale využijí a otuží celé tělo.

Každý z nás jistě ví, jak je cyklistika tvrdý sport a výsledky se dostaví jen u těch, kteří poctivě trénují, dovedou překonávat překážky a mají tento mužný sport rádi. Na trati při závodech nejde zastavit a schovat se před deštěm, sněhem, krupobitím či větrem. Tento sport vyžaduje od závodníka kus sebezapření, dobrou trénovanost nejen svalstva, ale celého organismu. To je jen

základ, to však stačí jen k tomu, aby závodník dojel do cíle dlouhých etap někde zastrčeně v peletonu, ale nestačí to k vítězství. K té velké dřině se musí přidat ještě vůle, taktika, zkušenost a pak se může podařit to, co se podařilo Jirkovi Bindrovi. Vyhrát slavný závod, který byl založen roku 1921, závod do jehož vítězných listin se zapsali takoví šampioni jako byli vítězové Závodu míru Jan Kubr a Jan Smolík, tak to klobouk dolů. S jídlem roste chuť, jak se říká, a tak hned za týden Jirka Binder vítězí v závodě v Modřicích u Bma. Tvrdá, a poctivá práce začala splácet daň svému věřiteli a to je dobře.

Jirka však není v rodině Binderových jediným sportovcem. Jeho starší sestra Liba byla před lety velmi dobrou a úspěšnou běžkyní na střední tratě. Dosáhla mnohá vítězství i v mezinárodních závodech, tak že Jirka má co dohánět, ale za toto vítězství mu patří naše uznání a držíme palce nejen do dalších závodů, ale do celého života.

Zdeněk Pohl

Odneseš to hruška

Spokojeně, z veselú náladu se vracel ze služby "ajzlboňák" Průdek. Těšil se na teplou snídani, na postel, na trochu odpočinku po noční směně. Doma měl malý hospodářství, tož odpočívat by zas tak nemohl, ale jeho kluk, kerýmu bylo onehdá sednást roku už pomože hodně. Síle má habaděj, pořád by enom cvičil, rači by v Sokolovni aj spával, ale at', šak prácu co měl nakázanú dycky udělal jak měl. Taky k temu byl od malička vedenej. Co se enom nadostával páskem, oprat'ama, bičem, vidlama, všeckým, co bylo po ruce. "Ohybej stromek, dokád je mladěj, ze starým dřevem už nepohneš", to byla strejcova výchovná filozofia.

Aj dyž bylo skoro po ránu, dvírca ve vratach už byly odemknuté a tak strejc Průdek vkročil pod kůňu rodného stavení. Rozhlídl se a překvapením ostál stát. Zdálo se mu, že není doma, ale v boxerskej aréně, enom provaze dokola chyběly. V prostředku kúně proti sobě poskakovali jeho kluk Franta a stejné starejš suseduj Joža. Na rukách měli boxerský rukavice, sem tam do sebe uderýli, ale hlavně trénovali nohy a pohyb tělem, údery věčinú enom naznačovali. Strejc se na nich chvílu díval až mu začali svrbět ruky.

"Zastavte! Aty mě to puč," vyzval strejc susedovýho Jožu a táhal mu nedočkavě rukavice z ruk.

"Počkejte, musíte mně to rozvázat, ináč to nezděláme", bránil se Joža.

"Co tak se boxuje, vy holobrádci? Já vám ukážu jak se to dělá. Žádný poskakování ze strany na stranu. Musíte tvrdě dopředu, nehybat, nebát se rany, dočkat pravej chvíle a potom náhle uderýt."

"Joža strejcovi navlíkl rukavice a enom ich dovázal, už se strejc vrhl nedočkavě na svého syna. Ten na tým byl špatně. Báł setatu uderýt, proto ustupoval, kličkoval, uhybal, ale tata šel za súdeřem jako buldok za kořistí, až se mu podařilo trefit syna přímo do brady. Ten se zapotácel a než se spamatoval, dostal další šupu do nosu a tehdy došlo k rychlému obratu situace. Povaha po tatovi nedala Frantovi, aby čekal na další výprask, přestal vnímat, že je to ten co ho splodil, viděl už enom súdeřa a temu musí ty rany přece oplatit. Šak tata mu dycky říkal, že se nesmí nechát a tak jednu uhl hlavú do prava, jednu do leva, podřepem se vyhl tatovej pravače, která mu proletěla těsně nad hlavú a potom se kúňu rozlehly tři tupý údery. Buch, buch, buch a hlava rodiny v momentě seděla na zemi. Že se neco takovýho stane, to nikdo nečekal, ale nedalo se nic dělat, při sportu ide rodinování stranú, jinak to nemá cenu. Strejc chvílu hleděl do prázdna, spomínal, co se to stalo, potom vyskočil a bez nejakýho krytí a systému se vrhl na syna.

"Tož ty ták?" křičel strejc a mával rukama na všecky strany.

"Ty budeš bit vlastního tatu? Já ti včil ukážu co je to box. Já tě naučím móresom, já tě naučím chování, že si to budeš dlúho pamatovat!"

Syn Franta se nezalekl, byl už pěkně rozkuráženej a tak na odvetnej úder nečekal, ale zahájil ho sám. Prúdek šel jak beran na porážku a protože nečekal, že syn by si eště odvážil něco podobného zopakovat, vůbec se nekryl a tak poznal na vlastní koži, jak je to, když kopne kúň. Zas jak prvně, dostal jednu ranu z prava, druhú z leva, třetí mezi oči až se mu "ajzlboňacká" čepica otočila kšiltom dozadu a poručal se k zemi podruhý. Na to, až se strejc zasej postaví na nohy už

kluci nečekali. Proletěli vratama aj s rukavicama na rukách a bylo im jedno, jak to se súdeřem vypadá. Strejcovi to ale jedno nebylo. Teprvá včil do něho stúpila tá pravá bojová nálada. Nozdry se mu rozšířily jak dragunským koňovi v největší válečnéj řeži, oči se mu podlíly krvú a hlasem, po kerým se zvedly chlupy člověkovu aj na zádech, zařval.

"Mamóó! Mamóó! Sekeru, rychle sekerúú! Já teho parchanta zaseknu jak psa. Co je to za svét, když děcko bije tatu!"

Strejc poskakoval pod kúňu a snažil se zetřepat rukavice, alety byly pevně přivázaný na rukách. Sportovní duch byl ten tam a žena, která nevěděla, co se to vlastně děje, doběhla ustarané se sekerú. Strejcu draplaj v boxerských rukavicách a vyběhl otevřenýma dveřama na ulicu. Zlost' s ním lomcovala, vydržet se to nedalo a dyž okolo nikeho neviděl, otočil se, proběhl dveřma zpátky do baráku, přeběhl dvúr až do zahrady a stará hruška se za deset minut' poručala k zemi. Utřel si z čela pot, čepicu zas vrátil kšiltom dopředu a teprv se mu začal vracat zrak, sluch a súdej rozum. Dobrá nálada byla pryč, hlad se nekde vytratil, enom únava klačila tělo do postele a tam taky strejc Prúdek skončil.

"Že si nedáš pokoj. Co to do tebe vjelo? To tá hruška nemohla počkat? A kde je kluk? Před chvílú tady eště byl! A ukaž prosim tě, přece nebudeš spat s tema rukavicama. Nebo se ti to tak zalíbilo?"

Strejcovi v tú chvílu bylo všecko jedno. Hlavně aby tú hrúzu zaspal. Taková haňba, taková ostuda. Jak včil budu předtým klukem vypadat? Co mu po tým debaklu možu eště poručit? Ale počkej až ho dostanu do ruk. Roztrhnu ho jak žabu. S takovýma starost'ama v hlavě usínal strejc Prúdek a manželka ho pomali vyslíkala z "ajzlboňackého" mundúru. Hladnej a špinavej se odebíral do říše snú, možná krásnějších a veselejších než prožíval tady na zemi.

Pohl Zdeněk

Bojovníci

*Díky, chlapani, mnoho díků
za obnovu našich zvyků.*

*Bili se chlapani za rodnú hlinu,
za Slovácko, za dědinu.*

*Bili se chlapani na zeleném trávníku,
za čest, za fotbal, za republiku.*

*Museli příklad dát
generacím příštím -*

*nesmí se prohrávat na domácím hřišti.
Když vtrhli na pole bojové*

*vedli jim zbraně nebeští bohové.
Za pravdu svoji bojovali*

*proto po právu zvítězili.
Ošetřete si rány chlapani odvážní*

*na hřišti držte válečnou stráž.
Splníte jistě své svaté poslání*

*až v době přetěžké vyzve vás
k útoku píšťalky vysoký hlas.*

*Žižkovi chlapani, potomci husitů,
zelený trávník je přece náš.*

*Dobře jsme midlili do cizích fanusů
bývalo veselo, snad bude zas.*

Zdeněk Pohl

NÁZOR OBČANA KE SNÍŽENÍ STAVU PRACOVNIC NA OÚ

Téměř pravidelně sleduji jednotlivé příspěvky Rakvického zpravodaje a souhlasím s redakční radou, že je informátorem veškerého dění v obci. Především si vážím slov pana JUDr. Huberta Režného, která jsou vždy pravdivá a přesvědčivá. Přesto si myslím, že by se ve zpravodaji mohla objevovat i více slova kritická. Využívám nabídky autora článku "Funkce zastupitelstva v obci" z Rakvického zpravodaje č. 1/1995 k prezentování mého názoru písemnou formou s vlastnoručním podpisem na téma řešení snížení stavu úřednic OÚ.

V žádném případě nechci zlehčovat práci OZ a především starosti starosty. Rozhodně není co závidět, každý občan má možnost v příštích volbách se o tuto funkci ucházet. K tomu, aby tu káru - jak bylo uvedeno - skutečně netáhla jen hrstka lidí, je zapotřebí, aby se lidem i občas naslouchalo.

Jako občanka Rakvic mám však určité výhrady k získávání prapodivných indicií, které vedly k jednoznačnému odvolání matrikářky paní Minaříkové, s příliš laciným vysvětlením, prezentovaném na veřejné schůzi OZ a nyní i v samotném zpravodaji. Nemohu dodnes pochopit, že pracovní náplň úřednice, která odešla do důchodu, se rozdělila mezi nové - současné pracovnice s tím, že musela odejít p. Minaříková s 12 letou praxí na OÚ a dobrým vztahem k občanovi. To, že její celková práce neodpovídala potřebám OÚ, považují pouze za skrytý manévr, nikde dnes není stanoven její striktní rozměr. Vše záleželo a záleží na celkové organizaci práce, vedení chodu úřadu, a proto mi není jasné, proč se vůbec přijímala třetí síla na plný úvazek? Dle mnoha občanů, se skutečně jednalo o dávno připravovaný tzv. puč, jelikož nynější úřednice OÚ již v loňském roce v tuto dobu ventilovaly zprávy v tom směru, že budou muset zpracovat nového starostu, tzv. k odstranění paní Minaříkové. Dodnes se mi nechce věřit, že ta jejich slova se stala skutkem. Odkud vanul vítr, je známo téměř každému občanu v Rakvicích, jelikož bývalá pracovnice se tím nikde netajila.

I já se přimlouvám za dobrou vzájemnou informovanost, poněvadž vynášení různých pomluv pracovnicemi OÚ a i samotným pisatelem článku, dále jejich nevysvětlené prapodivné účtování na OÚ, jsou potom živnou půdou k emotivním reakcím občanů a nakonec i mne. Mám za to, že kdyby byla podobným způsobem vypoklonkována žena autora článku - nebo ost. členů mužského pohlaví OZ - ze zaměstnání s tím, že vlastně nic nedělala, určitě by to nebylo předmětem - jak tomu bylo nyní - jenom jednání na okresní

úrovni, ale i možná na místech vyšších. Myslím si, že o stavu úřednic v místní správě by měli vždy rozhodovat členové OZ fundovaně, se souhlasem většiny občanů. Je nám jasné, že hlasování 5 : 4, 9 : 0, 8 : 0 přináší stejný výsledek, avšak poměr 9 : 0, 8 : 0 - při počtu členů místního orgánu 9 - nám připomíná nedávno dobu minulou, snad s tím rozdílem, že tenkrát létaly ruce automaticky nahoru a nyní možná pomalu jedna za druhou. Obávala bych se takového hlasování v Parlamentě ČR, jelikož by to asi zaváňelo splynutím koalice s opozicí... Rozhodně bych volila raději kompromis, než 100 % jednoznačnost. Je mi naprosto jasné, že v tomto případě nedošlo k odstranění byrokratismu na OÚ, jak bylo zakotveno ve volebním programu jedné strany, ale naopak nesprávně informování občané pracovnicemi OÚ, i s nevyplněnými tiskopisy kulminují od jedné instituce ke druhé a v té předposlední zjistí, že to mělo být provedeno v Rakvicích.

Dále bych doporučila některým členům finanční komise (OÚ), aby v rámci svých podnikatelských aktivit občas také přispěl i trochu do toho mlýna, prostřednictvím sponzorského daru, tím pádem si vážili více obecního majetku a hospodárněji s ním nakládali. Příkladem by jim mohli být dědové, kteří vlastníma rukama, každou korunkou ke korunce přispívali k budování školy, sokolovny atd., jak jsem se tomu ve zpravodajích již několikrát dočetla.

K tomu sponzorství bych ráda ještě dodala, že mnohý podnikatel, v rámci svých možností, rád přispěje různým aktivitám, přesto se domnívám, že někdy by se mělo s finančními prostředky zacházet efektivněji. Zkrátka a jasně, darované peníze na založeném účtě neutěchou a žádný limit čerpání jednes nehoní. Myslím si, že školákům více prospěje, když bude za sponzorskou částku realizován zájezd např. do ZOO, divadla, třeba i na Palavu, než nákup tzv. "Kindervajec", což každá matka někdy dítěti koupí.

Nejde mi o nic jiného, než o to, abychom si uměli přiznat i chybu, nenechávali si vnutit laciná - jednoznačná rozhodnutí, dokázali vyslechnout i druhou stranu, dokázali ukázat na ty, co alibisticky odsuzují různé průšvihy a přitom v nich sami figurují. Na to máme právětu demokracii! Jedině pořádkem, řádnou disciplínou, věcnou, poctivou a pravdivou argumentací každého z nás, můžeme něčeho dosáhnout!

Pokud nebude se mnou někdo souhlasit, což určitě nebude, může mi kdykoliv můj názor přijít vyvrátit, jsem kdykoliv od 6.00 do 24.00 hod. k dispozici.

Krista Kamenská

Člověk člověku dárcem krve - dárcem života

Vážení přátelé,

pod tímto mottem se na nás všechny obrací transfúzní služba s prosbou o pomoc.

V současné době, kdy již neexistuje hromadný nábor dárců krve formou brigád socialistické práce a dárcovství je věcí dobrovolnosti každého z nás, není situace s krví právě radostná.

Krev je vpravdě tou nejvzácnější tekutinou, která jako živá tkáň není ničím nahraditelná. Používá se při všech větších chirurgických výkonech, při srdečních operacích s mimotělním oběhem, při těžkých úrazech a krvácení, při šoku, anemiích, k léčbě některých chorob jako hemofilie, při výměnných

transfúzích u novorozenců i dospělých. Využívá se nejen krve jako takové, ale i krevních derivátů, krevní plasmy, náplavů leukocytů a krevních destiček při různých poruchách imunitního systému a krevní srážlivosti.

Pokles zájmu o dárcovství krve má jistě souvislost s výskytem některých nemocí, které jsou přenášeny krví, jak virová hepatitida typu B a AIDS. Dárcům krve však nákaza těmito nemocemi v žádném případě nehrozí. Odběry jsou prováděny v přísně sterilním prostředí a vždy odběrovým materiálem na jedno použití. Od roku 1987 jsou všechny krevní konzervy a všechny krevní přípravky vyšetřovány na

přítomnost anti-HIV protilátek, takže riziko přenosu tohoto onemocnění cestou transfuze je minimální.

Každý zdravý člověk by si měl uvědomit, že krev nedává zdravotníkům, ale svým bližním, neboť úraz, operace či nemoc mohou postihnout kohokoliv z nás. Navíc vžitá představa - daruj krev a zachrániš život - platí jen pro omezený počet případů. Pravidlem spíše je, že k záchraně jednoho lidského života je potřeba několika, v mnoha případech až desítek dárců krve.

Dárce se může stát každý zdravý člověk po dovršení 18 let. Nejbližší odběrové středisko je v nemocnici Břeclav, kde se odběry provádějí vždy v úterý, čtvrtek a pátek od 7 do 11 hodin. Je možno se také obrátit i na transfúzní oddělení v Brně, Žlutý kopec, Tomešova 12 denně od 6.30 do 15.00 hodin, ve čtvrtek až do 18 hodin.

Blanka Studýnková

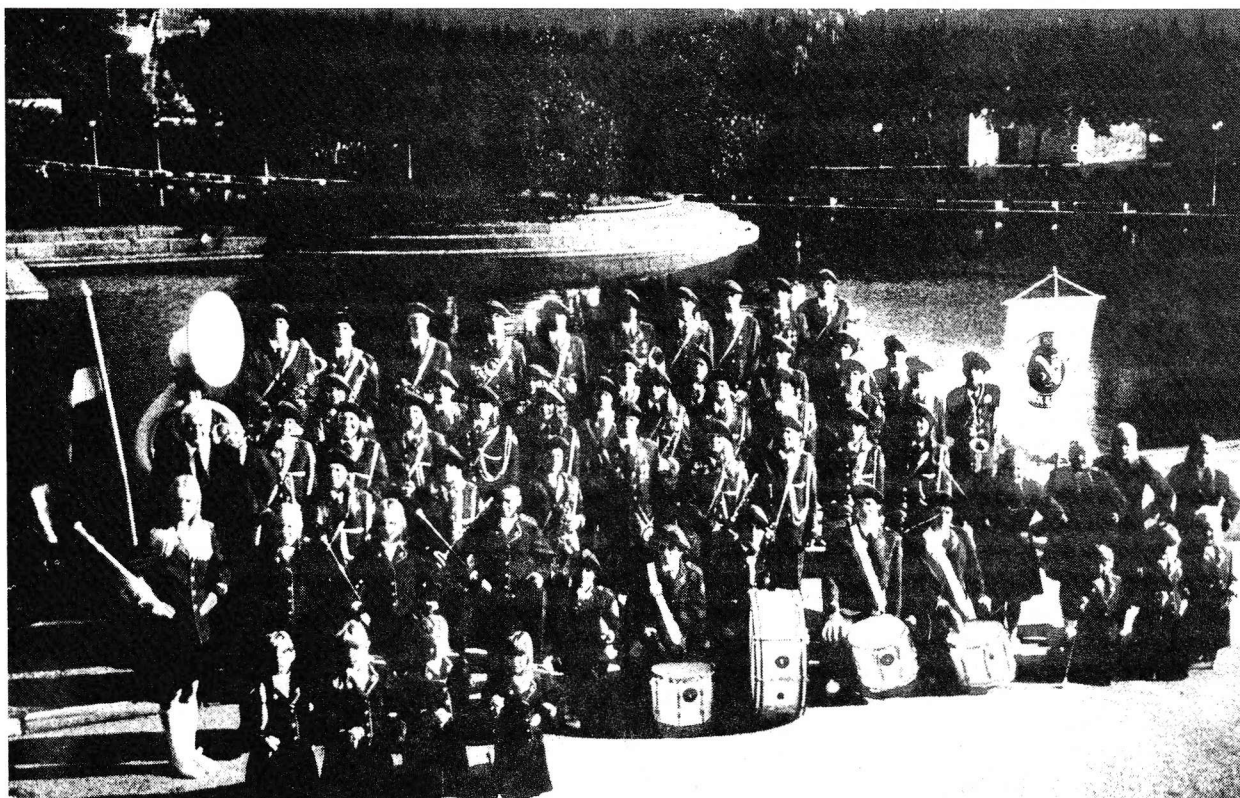

Zápis v kronice ZUŠ Návštěva ze Švédska

Ve 14.00 jsme měli sraz u horní školy. Sešlo se nás hrozně málo. Pozorovali jsme Švédy vycházející ze školní jídelny. Přišel pan učitel Peša a my doháněli hosty, kteří už byli skoro u sokolovny. Šli se převléct do naší hudební školy. Pan učitel rozhodl, že půjdeme v průvodu silnicemi Rakvic. Lidé vycházeli, aby viděli tu slávu. Po příchodu zpět, šli všichni do sokolovny, jelikož venku pršelo. Švédi měli v rámci pitného režimu občerstvení v autobuse. Bylo 16.00. Jelikož byl až v 17.00 koncert, měli jsme rozchod domů. Koncert zahájil harmonikový soubor Rak. Následovali jsme je s připravenými písničkami

Soňa ví a Kluci s klukama. Podvečerní vystoupení vyvrcholilo. Na řadu totiž přišla dechová kapela ze Švédska. Hráli výborně. Manželky cvičily a tancovaly taky krásně. Jedna z nich si den před vystoupením zlomila ruku a tak pomáhala rozdávat vlajky Švédska. Koncert skončil v 18.00 a tak měl být o 7 večer táborák. Někteří lidé šli domů a jiní tam zůstali. Švédi jeli na večeri do Velkých Pavlovic. V 19.00 se lidé sešli, ale Švédi nepřijeli a tak se jenom povídalo a tancovalo. Švédi přijeli až ve 20.00 a tak se začalo opékat. P. u. Peša si šel zatancovat také. K dispozici byla i limonáda, takže o pití nebyla nouze. Ve 21.00 nám pan učitel Peša řekl: "Je mi líto, ale musíte jít domů!" Jen pár děček poslechno. Jiní odcházeli až při odjezdu Švédů.

Napsaly: Imrichová Mirka a Kleiberová Markéta, 5. tř.

Poděkování

Rodiče dětí z pěveckého sboru "Zpěvanky" děkují za podporu akce "Železná sobota", konané 10.6. Celkový finanční výnos 13 338 Kč bude použit na krytí nákladu spojených se zájezdem souboru do Francie ve dnech 21. - 26. 6. 1995.

Václav Peša, učitel ZUŠ

Sportovní činnost sboru dobrovolných hasičů (SDH)

V letošním roce se hasiči zapojili do sportovního klání v plném zápalu a k datu vydání zpravodaje se zúčastnili soutěže o putovní pohár města Valtic, kde se z 16 družstev umístili na 8. místě.

Následující soutěž v Drnholci 3.6.1995 byl okresní přebor v požárním sportu, kde se soutěžilo 'zvlášť' v požárním útoku a požárním sportu. V obou disciplínách se umístila shodně na 3. místě.

Den nato proběhla soutěž u příležitosti 110. výročí založení SDH ve Velkých Bílovicích, kde se za pěkného počasí sešlo 11 družstev nejen z blízkého okolí, ale i ze sousedního Rakouska. Za velmi silné konkurence se jim podařilo obsadit 5. místo.

S těmito výsledky se však nespokojili a věnovali se i přes nepříznivé počasí, které postihlo náš region, tréninku a následující víkend dosáhli nečekaných výsledků.

V sobotu 10.6. se zúčastnili putovního poháru starosty města Podivína, odkud si tento pohár odvezli.

Následující nedělní odpoledne zápolili o další putovní pohár, a to starosty obce Horní Bojanovice. I za nepříznivě počasí se jim podařilo i tento pohár získat.

Jestli bude chtít družstvo našich hasičů vlastnit oba putovní poháry i v příštím roce, budou je muset znovu obhájit.

Aby podpořili tuto činnost i na domácí půdě, plánují na příští rok také soutěž o putovní pohár. SDH

Rakvická košíková

Letošní basketbalová sezóna přinesla, tak jak se dalo očekávat, v družstvu mužů prudké omlazení kádru. V letošní sezóně již nenastupoval k utkání Ing. Kamenský, Zdeněk Hřiba, velmi sporadicky Tonda Straka. Díky častým zraněním hrál a trénoval velmi málo Radek Švásta. Tyto změny umožnily nástup mladé generace naší mužské košíkové. Na hřišti účinkovali vedle starších hráčů mladíci ve věku dorostenců. Jsou to Miloš Pohanka (18 let), Libor Pohanka (17), David Foldyna (16) a Honza Suchánek (16). Velmi dobrou sezónu měl letos Zdeněk Průdek.

Všechny tyto změny se musely projevit na výsledcích našeho družstva. V sezóně bylo odehráno 26 utkání. Dvě utkání jsme vyhráli, mnoho utkání prohráli o jeden nebo dva body. Tady se nejvíc projevila nezkušenost a nevyhranost našeho mužstva. V podstatě v každém mužstvu okresního přeboru nastupuje minimálně jeden hráč vyšších soutěží. My jsme se rozhodli hrát soutěž pouze svlastními hráči. Z tabulky přeboru lze vyčíst klady a zápory naší hry. Hlavním kladem je dobrá obrana, vzhledem k tomu, že jsme ji měli šestou nejlepší ze 14 týmů. Zato největší slabinou je střelba, kterou jsme měli nejhorší ze všech mužstev. Po celou sezónu však bylo vidět herní zlepšování u jednotlivců i celého družstva.

Základem další práce mužstva je poctivý trénink fyzické kondice, střelby a osobní techniky hráčů. Proto i po sezóně trénujeme každou středu až do konce školního roku v hale. O prázdninách budeme trénovat na školním hřišti, kde škola vybudovala venkovní hřiště na košíkovou. I nadále zveme do svých řad další zájemce o tuto rychlou, technickou kolektivní hru. Je velká škoda, že s námi netrénují tak talentovaní mladíci jako jsou Zdeněk Chrástek nebo Libor Rampáček.

Doufám, že novou sezónu budeme začínat opět s nějakým mladíkem navíc a že se začne projevovat tréninková píle všech stávajících hráčů. Pavel Suchánek

Společenská kronika

Jubileum:

**Manželé Marie a Vlastimil Průdkovi
si v letošním roce připomněli padesáté výročí
sňatku.**

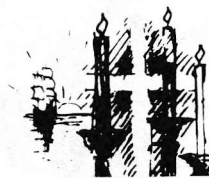
*Redakční rada RZ přeje manželům Průdkovým do
dalšího společného života všechno dobré, hlavně zdraví,
spokojenost a dobrou pohodu.*

Narozené děti:

Hřib Daniel	čp.	805
Zapletalová Nikola		513
Pár Lukáš		177

*Rodičům přejeme, aby děti byly jejich radostí
po celý život.*

Zemřeli:

Oldřich Filípek	24.4.95 (baterka jazyky)	ve věku 84 let
Ludmila Strýčková		83 let

Na jejich oči lehl věčný stín.

Redakční rada se omlouvá za chybu v minulém čísle Zpravodaje. V článku "Hospodaření obce" měl být správný údaj o počtu obyvatel v obci 2 078.